

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **V. W.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Bryksova 939/37, Praha 9, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2003, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2004 č. j. 42 Cad 73/2004 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2004 č. j. 42 Cad 73/2004 – 25 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalovaná (dále jen stěžovatelka) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 29. 7. 2003 a věc jí vrácena k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že „na žalobce jest nahlížeti jako na osobu zcela rehabilitovanou podle zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci“. Zároveň jí bylo uloženo uhradit žalobci náhradu „procesních“ nákladů ve výši 4931 Kč. Soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2003 zamítla stěžovatelka žádost žalobce o úpravu důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 25 odst. 7 z. č. 119/1990 Sb. Zjistila, že žalobce byl vězněn v době od 1. 11. 1953 do 9. 5. 1955. Svoje rozhodnutí pak odůvodnila tím, že rozsudek Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 7. 1. 1954 sp. zn. T 2/54, jímž byl žalobce odsouzen pro trestný čin vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) tr. zákona, byl sice zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 5. 2003 sp. zn. 15 Tz 67/2003 a žalobce byl zproštěn obžaloby, z uvedeného rozsudku však vyplývá, že odsuzující soudní rozhodnutí nebylo zrušeno podle z. č. 119/1990 Sb., ani podle z. č. 198/1993 Sb., ale z důvodu porušení obecných procesních a hmotněprávních předpisů. Nárok na úpravu důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci proto nevznikl.

Krajský soud ověřil, že cit. rozsudek ze dne 22. 5. 2003 byl vynesena Nejvyšším soudem ČR v řízení o stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti dne 26. 7. 2001. Za prokázané pak považoval tvrzení žalobce, že mu v minulosti náčelník tehdejšího Vojenského obvodového soudu v Brně sdělil, že na jeho případ se rehabilitace nevztahuje.

Na základě uvedených skutečností dospěl soud k následujícímu závěru: „Skutek, pro který byl žalobce tehdy odsouzen, sice nenáleží k množině tehdejších trestných činů, ohledně nichž vynesena rozhodnutí byla zrušena přímo ex lege (oddíl druhý zákona č. 119/1990 Sb.), nýbrž ke druhé množině činů, stran kterých mohlo k rehabilitaci dojít až na základě výsledku přezkumného řízení (oddíl třetí téhož zákona). Lze tedy hypoteticky připustit možnost, že by žalobce po řádně proběhnuvším přezkumu rehabilitován nebyl. Jestliže ovšem v důsledku chybné informace, kterou žalobci poskytl stát prostřednictvím Vojenského obvodového soudu v Brně (totiž že na žalobce se rehabilitace vůbec nevztahuje), byl žalobce zcela zbaven možnosti uplatnit svůj postoj, nelze mu tuto skutečnost přičítat k tíži. Stanovisko správního orgánu, že absolutní podmínkou přiznání důchodového příplatku podle ust. § 25 odst. 7 z. č. 119/1990 Sb. je jediné rehabilitační řízení uskutečněné podle tohoto zákona, tedy není korektní. Principy obecné spravedlnosti podle přesvědčení podepsaného soudu naopak vyžadují, aby za splnění uvedené podmínky byly považovány i výsledky nestandardních rehabilitačních procesů, pokud neodporují základním myšlenkám zákona č. 119/1990 Sb., k jejich uskutečnění vedly dobré důvody a pro dotčenou osobu vyzněly příznivě. Tak tomu bylo i v předmětné věci. Podepsaný soud nemá důvodu pochybovat o věcné správnosti rozsudku Nejvyššího soudu ČR z 22. 5. 2003, jímž byl žalobce plně rehabilitován stran skutku uvedeného v § 4 lit.e) zákona č. 119/1990 Sb., podle přesvědčení podepsaného soudu má pak tato – byť nestandardní – rehabilitace stejné důsledky jako zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení dle oddílu třetího téhož zákona a takto je také třeba na žalobce nahlížet při vyřizování jeho žádosti o důchodový příplatek ve správním řízení.“

V podané kasační stížnosti stěžovatelka tvrdila důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nesouhlasila především s právním názorem soudu v tom, že za situace, kdy bylo žalobci zabráněno v možné rehabilitaci chybnou informací danou mu státem, je nutno považovat citovaný rozsudek Nejvyššího soudu České republiky za nestandardní formu rehabilitace se všemi dalšími důsledky. Dle názoru stěžovatelky poskytnutá chybná informace účastníkovi řízení v podání žádosti o zahájení přezkumného řízení podle z. č. 119/1990 Sb. zabránit nemohla. V případě, že by jeho žádosti nebylo vyhověno, mohl proti zamítavému rozhodnutí podat opravný prostředek a dosáhnout tak rehabilitace. Dále stěžovatelka poukázala na nález pléna Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2001 Pl. ÚS 46/2000 podle něhož je věcí suverénního státu, zda přistoupí k rehabilitacím

a pokud ano, v jakém rozsahu budou tyto křivdy odčiněny. Československý stát, který po listopadu 1989 rozhodl odčinit majetkové a jiné křivdy, k nimž došlo v důsledku nedemokratických postupů předchozího režimu, rozhodl se vyjít z principu alespoň částečného zmírnění vzniklých křivd, vědom si toho, že provést úplnou rehabilitaci nebo úplné odškodnění těch, kteří byli v minulosti poškozeni, není možné. Každý z rehabilitačních zákonů zavedl určitou proceduru uplatnění nároků. Tendenci rehabilitačního procesu urychlit cestu ke zmírnění následků křivd odpovídá na druhé straně zjevná tendence vymezit pro uplatňování rehabilitačních nároků určitý časový rámec. Rozsudek Nejvyššího soudu ČR, kterým bylo odsuzující rozhodnutí zrušeno podle obecných předpisů trestního řádu, tak není dle názoru stěžovatelky rozhodnutím ve smyslu § 14 z. č. 119/1990 Sb. Kromě výše uvedeného stěžovatelka namítla, že pokud krajský soud v napadeném rozsudku vychází z hypotézy, že by účastník řízení nebyl po řádně proběhnulším přezkumu řádně rehabilitován, je jeho zdůvodnění zcela nelogické a nesrozumitelné. Stěžovatelka proto navrhla, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Ve vyjádřeních ze dne 10. 8. a 18. 8. 2004 žalobce uvedl, že stěžovatelkou předestřený nálezn Ústavního soudu pouze vyslovil, že nevratná lhůta stanovená § 6 z. č. 119/1990 Sb. není protiústavní. To však rozhodně nebrání nevinně odsouzeným, aby se domáhali nápravy jinými cestami. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2004 sp. zn. 3 Rto 8/2004 byla vyslovena žalobcova účast na soudní rehabilitaci podle ust. § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. Tímto usnesením by měly být odstraněny veškeré pochybnosti o správnosti napadeného rozsudku krajského soudu.

Ze soudního spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem Nejvyšší správní soud zjistil, že na čl. 5 se nachází sdělení náčelníka Vojenského obvodového soudu v Brně plk. Dr. M. H. ze dne 4. 2. 1991 adresované tehdejší právní zástupkyni žalobce Dr. M. Č., v němž se potvrzuje, že V. V. (W.) byl Vojenským soudem Brno odsouzen v roce 1954 pod č. j. T 2/54 pro trestný čin podle § 270 odst. 1 písm. b) trestního zákona. Dále je uvedeno, že na tento trestný čin se rehabilitace ze zákona nevztahuje. U nadepsaného soudu nebyla žádost o rehabilitaci jmenovaného podána a řízení o rehabilitaci není vedeno. Z připojeného usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2004 sp. zn. 3 Rto 8/2004 Nejvyšší správní soud zjistil, že jím bylo zrušeno podle ust. § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu usnesení Městského soudu v Brně ze dne 14. 1. 2004 č. j. 1 Rt 6/2004 – 11 a zároveň bylo analogicky vysloveno, že žalobce je účasten soudní rehabilitace podle ust. § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. Svoje rozhodnutí odůvodnil krajský soud tím, že rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2003 byl V. W. „ve své podstatě rehabilitován a vyslovení rehabilitace podle § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. je důvodné, neboť po zrušení původního rozsudku a zproštění obžaloby byl omezen na svobodě bez existence pravomocného odsouzení a byl-li zproštěn obžaloby podle obecných předpisů, neměl by nárok na odškodnění dle zákona č. 261/2001 Sb.“ V ostatním vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn správním orgánem a popsán v napadeném rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích uplatněných důvodů kasační stížnosti, z úřední povinnosti přihlédl k některým procesním vadám a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je v plném rozsahu důvodná.

Krajský soud při svém rozhodování vycházel ze skutečnosti, že žalobce byl „státem“ nesprávně poučen a tím „zcela zbaven možnosti uplatnit svůj postoj.“ Uvedenému rozumí Nejvyšší správní soud tak, že krajský soud zřejmě dovozoval správními orgány zaviněnou

nemožnost žalobce domoci se rehabilitace v přezkumném soudním řízení dle oddílu třetího z. č. 119/1990 Sb. Svůj rozsudek pak krajský soud opřel o tezi, že pochybení státu nemůže jít žalobci k tíži, a proto je nutno na rozsudek vynesený v řízení o stížnosti pro porušení zákona hledět jako na rozsudek rehabilitační. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že základní skutkové zjištění, na němž krajský soud svůj právní názor postavil, je v rozporu s listinným důkazem – sdělením náčelníka VOS Brno ze dne 4. 2. 1991. Zákon č. 119/1990 Sb. ve svém původním znění neuváděl trestný čin vyhýbání se služební povinnosti podle ust. § 270 z. č. 86/1950 ani ve výčtu ust. § 2, kde se rozsudky zrušují ze zákona, ani ve výčtu trestných činů v ust. § 4, kde bylo možno dosáhnout zrušení rozsudku v přezkumném řízení podle § 5. Teprve novelou zákona o soudní rehabilitaci- zákonem č. 47/1991 Sb. přijatým dne 30. 1. 1991 a účinným ode dne 1. 3. 1991 byl uvedený trestný čin inkorporován do ust. § 4 písm. c). I kdyby tedy sdělení náčelníka VOS Brno ze dne 4. 2. 1991 obsahovalo informaci o tom, že trestný čin, pro nějž byl žalobce odsouzen, rehabilitaci nepodléhá, bylo by, přísně vzato, toto poučení s ohledem na dobu svého podání správné. Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že uvedené sdělení se výslovně vyjadřuje pouze k rehabilitaci ze zákona a v tomto bodu zůstala právní úprava beze změny. Podaná informace tedy byla v daném případě správná bez ohledu na přijatou novelu zákona. Žalobce ani její formulaci nemohl být uveden v omyl, vůbec ne pak již za situace, kdy byl kvalifikovaně právně zastupován. Rozpor skutkových zjištění s provedenými důkazy je svým charakterem tzv. jinou vadou řízení, jež může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a ve svém důsledku je naplněním důvodu kasační stížnosti podle ust. § 103 odst.1 písm. d) s. ř. s. Již samotná tato vada by byla dostatečným důvodem ke zrušení napadeného rozsudku, přičemž Nejvyšší správní soud k ní podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud však neomezil svoji přezkumnou činnost pouze na výše uvedený závěr. Z hlediska rozhodovacích důvodů základní pochybení v otázce skutkového stavu totiž krajský soud doprovodil sledem chybných právních úvah, které Nejvyšší správní soud ke stěžovatelkou uplatněnému důvodu kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. dále rozebírá.

Podle ust. § 25 odst. 1 z. č. 119/1990 Sb. se doba vazby a doba výkonu trestu odnětí svobody poškozeného, který byl podle tohoto zákona zcela zproštěn obžaloby, posuzuje jako doba pokračování v zaměstnání (pracovní činnosti), jež poškozený konal před vzetím do vazby (nástupu trestu), podle předpisů o sociálním zabezpečení. Stejně se posuzuje část doby výkonu trestu, po kterou byl trest vykonán neoprávněně, jestliže se podle tohoto zákona zruší odsuzující rozsudek jen zčásti. Podle odst. 6 se ustanovení předchozích odstavců užije i v případě, že rozhodnutí vyhlášené v původním řízení bylo v celém rozsahu zrušeno podle oddílu druhého nebo pátého. Podle odst. 7 cit. ustanovení pak může poškozený místo zápočtu doby žádat přiznání příslušného příplatku k důchodu.

Právní otázkou, kterou měl krajský soud posoudit tedy bylo, zda rozhodnutí, jímž byl žalobce zproštěn obžaloby pro trestný čin uvedený v § 4 písm. c) cit. zákona v řízení o stížnosti pro porušení zákona, lze považovat za rozhodnutí ve smyslu ust. § 25 odst. 1 tohoto zákona. Krajský soud dospěl k závěru, že rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2003 sp. zn. 15 Tz 67/2003 takovým rozhodnutím je z toho důvodu, že žalobce byl „státem“ nesprávně poučen a nemohl tak uplatnit nárok na rehabilitaci postupem předvídaným zákonem č. 119/1990 Sb. Takovýto závěr však nemá v zákoně sebemenší oporu. Zákon o soudní rehabilitaci neobsahuje žádnou poučovací povinnost státních orgánů ohledně soudní rehabilitace, a tudíž neupravuje a ani nemůže upravovat žádné právní následky

neposkytnutí či chybného podání informací. Naopak zákon obsahuje jasné definované podmínky i lhůty k uplatnění rehabilitace včetně možnosti požádat o navrácení lhůty zmeškané z důležitých důvodů, stanovení lhůt bylo nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 46/2000 shledáno ústavně konformním a zákon byl předepsaným způsobem publikován ve sbírce zákonů. Jeho případná neznalost tedy nemůže jít k tíži nikomu jinému než žalobci, který návrh na zahájení přezkumného řízení podle § 5 cit. zákona ve stanovené lhůtě nepodal a tím řádným způsobem nestřežil svá práva. K témuž závěru ostatně dospěl i Ústavní soud v cit. nálezu, když k tvrzení tamějšího stěžovatele, že návrh ve lhůtě nepodal, neboť neměl důvěru k československým soudům a neměl ani potřebné informace, argumentoval, že tyto skutečnosti nezbavují stěžovatele povinnosti řídit se platnými právními předpisy. Posouzení právních účinků rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2003 proto není na obsahu sdělení náčelníka VOS Brno ze dne 4. 2. 1991 závislé. Krajský soud tak nejenže učinil chybné skutkové zjištění ohledně obsahu sdělení náčelníka VOS Brno, ale jeho důsledky následně i chybně po právní stránce vyhodnotil.

K otázce samé pak Nejvyšší správní soud uvádí, že za rozhodnutí ve smyslu § 25 odst. 1 z. č. 119/1990 Sb. lze obecně považovat rozhodnutí vydaná v řízeních podle hlavy druhé a hlavy třetí a návazně též hlavy páté tohoto zákona a podle § 33 odst. 2 zákona. Mezi uvedená rozhodnutí nepatří rozsudky vynesené v řízení o stížnosti pro porušení zákona a rozhodnutí v řízení o obnově podle obecných předpisů o trestním řízení, byť by se týkaly trestných činů uvedených v § 4 z. č. 119/1990 Sb. Výjimkou z tohoto pravidla jsou rozsudky ve věcech stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti podle § 30 odst. 2 cit. zákona. Uvedená výjimka se však týká pouze případů, kdy odsuzující rozsudek byl zrušen a poškozený zproštěn obžaloby proto, že v původním řízení došlo k porušení zákona z důvodů uvedených v § 1 cit. zákona, avšak dotýčný byl odsouzen pro některý z trestných činů, které nejsou vyjmenovány v § 4, kde nápravy lze dosáhnout v přezkumném řízení. Tento závěr vyplývá nejen z výkladu cit. ustanovení z. č. 119/1990 Sb., ale i z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 5. 1999 č. j. IV. ÚS 165/99. V něm Ústavní soud vyslovil tezi, že pokud by bylo možno dosáhnout soudní rehabilitace pro trestné činy uvedené v § 4 z. č. 119/1990 Sb. cestou stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti, postrádalo by přezkumné řízení podle oddílu třetího vyznačující se časovým omezením uvedeným v § 6 cit. zákona jakýkoliv smysl a funkci. O druhé výjimce u rozhodnutí vydaných v řízení podle § 33 odst. 2 cit. zákona bude pojednáno níže.

V dané věci byl odsuzující rozsudek Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 7. 1. 1954 zrušen a žalobce zproštěn obžaloby v řízení o stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti, avšak pro trestný čin uvedený v § 4 cit. zákona, kdy rehabilitace bylo možno dosáhnout postupem podle § 5. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2003 sp. zn. 15 Tz 67/2003 není rozhodnutím ve smyslu § 25 odst. 1 z. č. 119/1990 Sb.

Žalobce v průběhu řízení o kasační stížnosti doložil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2004, kterým byla vyslovena analogicky jeho účast na soudní rehabilitaci podle § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. a ve svém vyjádření poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2005 sp. zn. I ÚS 605/03, který rozhodoval v právně obdobné věci jednorázové částky podle z. č. 261/2001, neboť základní principy vyslovené v nálezu jsou aplikovatelné i na projednávanou věc. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že v daném případě podala kasační stížnost žalovaná, věc tedy může Nejvyšší správní soud podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. posuzovat jen v rozsahu jí uplatněných stížních bodů a zákonnost napadeného rozsudku poměřovat jen podle rozhodovacích důvodů, na nichž krajský soud svoje rozhodnutí

postavil. Totéž pak platí pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalované, kde je soud dle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vázán skutkovým a právním stavem v době jeho vydání a věc přezkoumává v mezích žalobních bodů. Ze skutečnosti, která nastala až po vydání jak správního, tak i soudního rozhodnutí, lze tedy pro posouzení zákonnosti obou jen těžko cokoliv vytěžit. Nejvyššímu správnímu soudu však je znám nálezn Ústavního soudu, na nějž žalobce odkazuje, a jeho závěr, z něhož lze dovodit povinnost soudu i za takovéto procesní situace se s existencí usnesení o účasti na soudní rehabilitaci per analogiam podle § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. vypořádat. Proto tak pro zamezení pochybností o ústavně konformním procesním postupu v dalším činí.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že otázka právní relevance uvedeného usnesení pro přiznání odškodňovacích nároků podle z. č. 261/2001 a podle z. č. 119/1990 Sb., oddílu šestého by měla mít stejné řešení. Již výše bylo uvedeno, že usnesení soudu o účasti na soudní rehabilitaci podle § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. obecně spadá do okruhu rozhodnutí ve smyslu ust. § 25 odst. 1 cit. zákona. Pro projednávaný případ však tato obecná teze neplatí. Uvedené ustanovení je totiž koncipováno pro případy, kdy poškozený byl nezákonně zbaven osobní svobody, avšak nedošlo k jeho pravomocnému odsouzení. V daném případě však byl žalobce odsouzen pro trestný čin uvedený v § 4 cit. zákona, pro jehož přezkoumání upravuje zákon o soudní rehabilitaci zvláštní postup dle ust. § 5. Zákonné podmínky pro vydání takového usnesení tedy nebyly splněny. To ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2003 sp. zn. 4 Tz 98/2003, kde soud zdůraznil, že „ustanovení § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. bylo přípustné použít v rehabilitačním řízení pouze tehdy, pokud dotyčná osoba nebyla pravomocně odsouzena za skutky uvedené v § 2 a 4 v určeném časovém období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990. Vzhledem k tomu, že zákonnou úpravou je přesně a podrobně stanoveno, na jaký okruh osob a za jakých podmínek lze příslušná ustanovení zákona o soudní rehabilitaci vztáhnout, nepřichází zde v úvahu postup známý jako analogie juris, neboť ten je možný pouze v případech, kdy právní úprava chybí, ale ani postup známý jako analogie legis, vzhledem k tomu, že obviněný své rehabilitace dosáhl, byť prostřednictvím jiného soudního postupu, a to výhradně podle ustanovení trestního řádu a trestního zákona. V důsledku toho může být za své původní odsouzení a pobyt ve výkonu trestu odškodněn v souladu s platnou právní úpravou podle z. č. 82/1998 Sb.“ Jestliže tedy Krajský soud v Brně usnesení o účasti žalobce na soudní rehabilitaci analogicky podle ust. § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. vydal, porušil tím zákon ve prospěch žalobce, a to za situace, kdy mu cit. judikát Nejvyššího soudu přinejmenším měl být znám. Z odůvodnění usnesení je přitom zřejmé, že tak učinil účelově a jen z toho důvodu aby dopomohl žalobci splnit podmínky nároku na dávku dle z. č. 261/2001 Sb. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však za situace, kdy žalobce nevyužil zákonné možnosti dosáhnout své rehabilitace v přezkumném řízení podle § 5 z. č. 119/1990 Sb. pro zmeškání lhůty uvedené v § 6 cit. zákona, nelze pro účely odškodňovacích dávek (zde příplatku k důchodu) dosáhnout rehabilitace popsáním náhradním způsobem. Takovýmto usnesením se totiž žádný odsuzující rozsudek neruší, žalobce se jím nezprošťuje obžaloby, ani se jím nepokrývá odsuzujícím rozsudkem nezhodnocená doba vazby. Deklarace o účasti žalobce na soudní rehabilitaci nemění nic na základním faktu, že odsuzující rozsudek byl v jeho případě zrušen a žalobce obžaloby zproštěn podle obecných předpisů o trestním řízení rozsudkem Nejvyššího soudu, který, jak bylo rozebráno výše, sám povahu rozhodnutí podle zákona o soudní rehabilitaci nemá. Tento právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku svého rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005 č. j. 3 Ads 33/2004 - 84, jenž je pro senát rozhodující ve věci závazný. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že pro přiznání příplatku k důchodu dle ust. § 25 odst. 7 z. č. 119/1990 Sb. nesplnil žalobce podmínku existence rozhodnutí, jímž byl zcela zproštěn obžaloby podle tohoto zákona,

zakotvenou v ust. § 25 odst. 1 cit. zákona. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že krajský soud chybně posoudil i právní otázku podmínek nároku žalobce na příplatek k důchodu podle ust. § 25 odst. 1 a 7 z. č. 119/1990 Sb., čímž naplnil důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud z obou uvedených důvodů napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud dle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem výše uvedeným. V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 1. září 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu